

TEATER- MAGASINET

KRAFTEN I JON FOSSES SPRÅKLIGE MUSIKK

NAMNET - SIDE 13

CABARET - SIDE 4

*SENSUELT, ØMT OG
LITT FARLIG*

BRAND - SIDE 10

*PREBEN HODNELAND OM
PLAGEDE SINN*

DE UROLIGE - SIDE 16

*SUKSESSROMANEN BLIR
TEATER*

INNHold

<i>Å DANSE PÅ EN VULKAN</i>	s. 04
Skaper sin egen versjon av «Cabaret»	
<i>FARVEL BERLIN, FARVEL FRIHET</i>	s. 08.
I Christopher Isherwoods fotspor	
<i>HORN + HODNELAND = KRUTT</i>	s. 10
Kjersti Horn og Preben Hodneland går løs på «Brand»	
<i>ER GRETA THUNBERG VÅR TIDS BRAND?</i>	s. 12
Derfor er Brand Norges mest omdiskuterte litterære skikkelse	
<i>MENINGSFULLE MELLOMROM</i>	s. 13
Trine Wiggen om Jon Fosse og «Namnet»	
<i>VEV AV MINNER, LENGSEL OG URO</i>	s. 16
Slik blir «De urolige» som teater	
<i>DEN FØRSTE STORE KJÆRLIGHETEN</i>	s. 18
Linn Ullmann i samtale med Alf van der Hagen	
<i>ER BLITT EN FAMILIEFAVORITT</i>	s. 20
Les hva store og små mener om «Wendy & Peter Pan»	
<i>BARNEFORESTILLINGER MED NY NORSK POESI</i>	s. 21
«Alle har en liten dør bak øret» er skreddersydd de minste	
<i>BESATT AV GÅTEN OM ISDALSKVINNEN</i>	s. 22
True crime-teatermaker Aslak Moe om «Røyk over Isdalen»	
<i>FIRE OM ISDALSKVINNEN</i>	s. 24
Hvem var hun? Her er noen forslag til svar	
<i>SKUESPILLERE VÅREN 2020</i>	s. 25

OPPLEV MER!

DNS inviterer til en rekke arrangement på teatret i løpet av året. Du kan også bestille omvisninger eller bevertning i pausen på www.dns.no. Følg oss for arrangementsinformasjon, nyheter, unike tilbud og innblikk i kulissene!

FACEBOOK: [facebook.com/teateret](https://www.facebook.com/teateret) | SMS-TJENESTEN: send [dns] til 2077 | NYHETSBREV: www.dns.no

Den Nationale Scene, Pb 78, Sentrum, 5803 Bergen, Tlf: 55 54 97 00
Billetter: 55 60 70 80 | E-post: dns@dns.no | Ansvarlig redaktør: Stefan Larsson
Redaktør: Silje Gripsrud | Designkonsept: Reklamekollektivet | Cover: Odd Mehus
Design og trykk: Molvik AS.
Med forbehold om endringer og trykkfeil.

NY TEATERSJEF PÅ DEN NATIONALE SCENE

STARTGROPEN FOR DEN STORE DRAMATIKKEN

At Norge lyktes i å gi verden enda en dramatiker av samme kaliber og betydning som Ibsen, er dypt bemerkverdig og fascinerende. Sett i forhold til folketallet, er det nærmest mirakuløst. At denne forfatteren også tok sine første stavrende skritt som dramatiker på samme scene som giganten Ibsen, bidrar til at fortellingen om Bergen som en produsent av dramatiske tekster i toppklasse, nesten får et mytisk preg. Jeg snakker selvsagt om Jon Fosse og Den Nationale Scene (DNS).

DNS var Ibsens teateruniversitet – her arbeidet han i 6 år som regiassistent, dramaturg og husdramatiker. Han lærte seg håndverket teater. Ibsen levde og arbeidet tett på prøvesaler og scene. Han hørte publikums glade reaksjoner eller buing. Han så teatrets muligheter og mysterium – en uvurderlig og konkret kunnskap som han forfinet og utviklet til et absolutt mesterskap i dramatisk arkitektur.

I 1994, over 100 år senere, har en relativt ukjent forfatter ved navn Jon Fosse, født og oppvokst på Vestlandet, sin første premiere. «Og aldri skal vi skiljast» ble skrevet på

oppdrag for DNS, og her spilte Bjørn Willberg Andersen (Bamse) en av de tre karakterene. Året etter fulgte Fosse opp med stykket «Namnet», og da kom den unge skuespilleren Trine Wiggen til Bergen for rollen som Jenta. I dag – 25 år etter – er hun tilbake på DNS som regissør på samme stykket, og Bamse spiller nå Far. Hva forteller dette? Jo, at «Namnet» absolutt ikke er utdatert, men at det treffer oss fremdeles like sterkt. Det spilles over hele verden og er blitt en moderne klassiker.

Og akkurat som sin landsmann Ibsen, har Jon Fosse skapt en hel rekke av slike skuespill som oppleves som tidløse, fordi de griper fatt i allmenkelige erfaringer. De setter fingeren på evig menneskelige dilemma, og åpner kanskje døren for en forståelse for noe som vi bare aner eksisterer, men som vi ikke har hatt språk for. Det kan bare de riktig store forfatterne. Som Ibsen og Fosse.

Tenk at de begge startet her på dette vakre teatret i Bergen. Som teatermenneske dirrer man. Det blir ikke større.

Velkommen til DNS!

STEFAN LARSSON
TEATERSJEF

CABARET

AV MASTEROFF, KANDER OG EBB

Regi: Nina Wester

Med: Ida Holten Worsøe, Eirik del Barco Soleglad, Kristoffer Sagmo Aalberg, Jonatan Filip, Kjersti Elvik, Kamilla Grønli Hartvig, Sverre Røssummoen, Sofia Södergård, Kenny Svensson, Vilde Opeide, Elise Berg-Hansen, Nora Ullert, Jan Kåre Hystad, Helge Lilletvedt, Øystein Knaus Fosshagen, Ole Jacob Hystad, Hans Marius Andersen, Halvor Folgerø, Ivar Thormodsæter.

Premiere på Store Scene 08. februar

Å DANSE PÅ EN VULKAN

Midt oppi et kaos av fattigdom og politiske kamper, oppsto kabaretene som fristende frirom i mellomkrigstidens Berlin. Når Kit Kat Club åpner dørene på Store Scene, inviteres du inn til en dampende oase hvor hvert sensuelle øyeblikk skal nytes som om det var ditt siste.

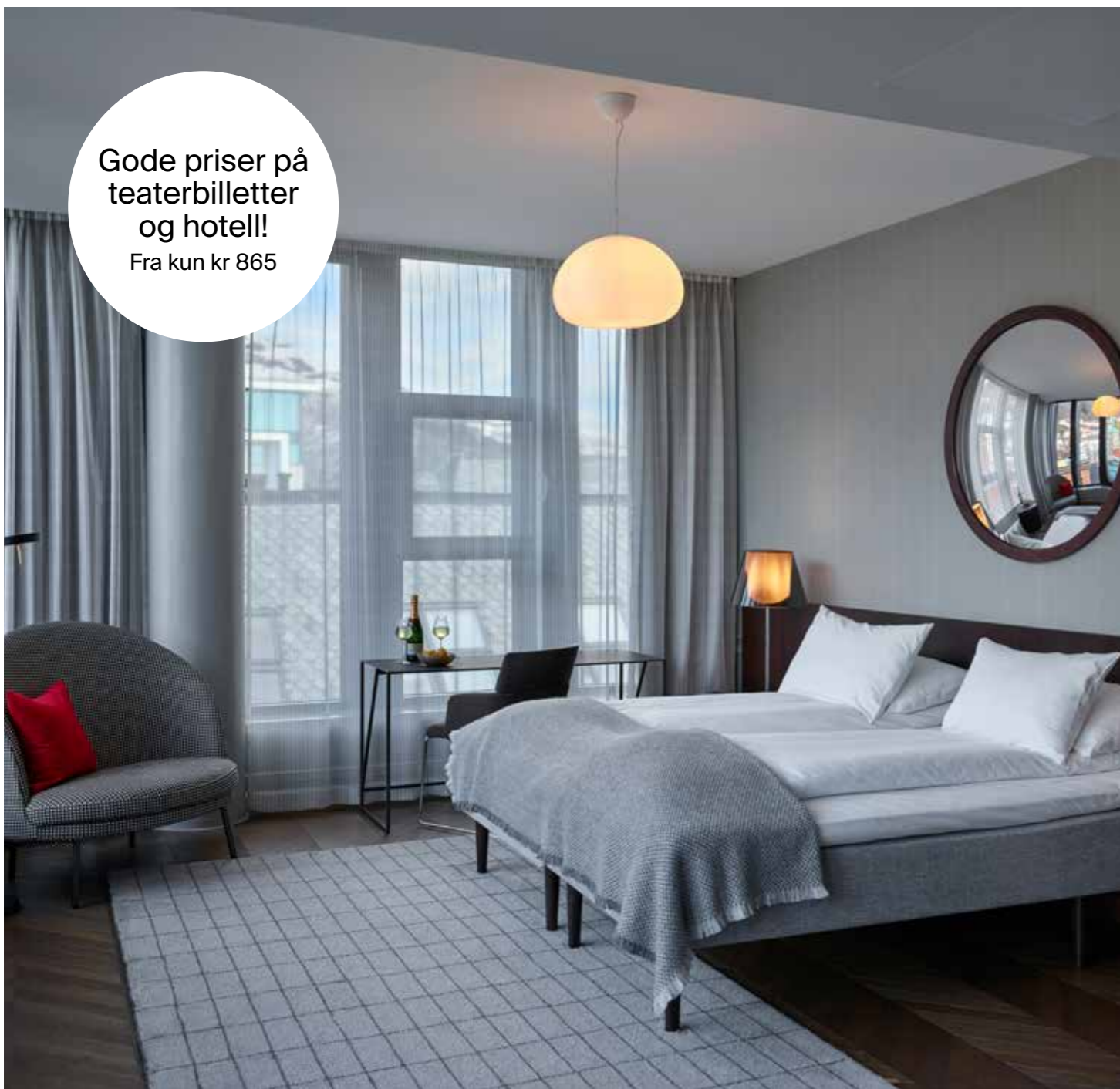
TEKST: SILJE GRIPSRUD | FOTO: SILJE C. JOHNSEN OG SEBASTIAN DALSEIDE

– Jeg bare elsker dette nummeret!

Regissør Nina Wester har satt seg godt til rette i salen og stråler mot de frekke danserne i lakk, silke og lær. Vrikkende hofter og struttende rumper har akkurat ønsket Wilkommen til «Cabaret». Over Kit Kat Club-skiltet sitter et band med blåsere og stort slagverk. Musikken er glad og jazzy, men under ligger det en dirrende intensitet – et sug som setter seg i mellomgulvet.

– Vi vil gjenskape den stemningen som rådet i Berlins klubbliv ved inngangen til 30-tallet. Festen fortsatte selv da de visste at de var på kanten av stupet. I motsetning til den sterkt antiliberale holdningen og ensrettingen hos nazistene, var byens kunstner- og kabarettliv i Weimar-perioden preget av en oppsiktsvekkende åpenhet, dristighet og banebrytende syn på kjønn og seksualitet, sier Wester og peker på konferansieren i Eirik del Barco Soleglads skikkelse. Akkurat nå står han og drar de røde blondestrømpene sine på plass etter dansen.

Gode priser på teaterbilletter og hotell!
Fra kun kr 865

Gjør teateropplevelsen til noe mer. Kjøp teaterbilletter og hotellovernatting fra kun kr 865,- per person! I samarbeid med De Bergenske.

De Bergenske er en hotellfamilie, eid og drevet av en ekte bergensfamilie. Alle de fem hotellene skiller seg fra hverandre og alle andre, og gir Bergen by et unikt, autentisk uttrykk som bergenserne selv kan stå inne for – og nyte godt av. De Bergenske har også spisesteder som BARE Restaurant – kåret til Bergens beste – og Bare Vestland.

Kjøp rabatterte pakker med teaterbilletter og hotellovernatting, fra kun kr 865,- per person på utvalgte hoteller. Prisen inkluderer frokost.

Med teaterbillett på DNS får du 10% rabatt på mat på *Altona* og *Bare Vestland*, mot fremvisning av teaterbillett til dagens forestilling.

LES MER OG BESTILL TEATERPAKKER:
debergenske.no

DE
BERGENSKE

Når Nina Wester debuterer som musikalregissør – er hun storfornøyd med at valget ble «Cabaret».

– Musikalen har alt! Den skildrer en dramatisk og skjellsettende tid i verdenshistorien, den rommer to gripende kjærlighetshistorier og den gir oss forrykende show og underholdning.

Mang slags kjærlighet

Det er nyttårsaftnen 1929. Den amerikanske, litt forknytte skribenten Cliff Bradshaw har nettopp ankommet den vibrerende tyske metropol. Han har leid seg et lite værelse hos Fräulein Schneider, og overveldes av atmosfæren på Kit Kat Club – ikke minst blir han dypt fascinert over den freidige og breikjeftede Sally Bowles.

På scenen er prøvene i gang mellom de to, og Kristoffer Sagmo Aalberg og Ida Holten Worsøe utforsker nyansene i forholdet deres. Hva følte de egentlig for hverandre?

– Vi er så vant til å dele mennesker inn i kategorier – mann eller kvinne, homofil eller heterofil. I dette miljøet i Berlin ble ikke folk satt i bås på samme måte. Man hadde

gjærne sex med, og forelsket seg i både menn og damer. I «Cabaret» faller Cliff for Sally, samtidig som han kom til Berlin for å treffe menn. Dette aspektet, og det feministiske perspektivet, har det vært viktig for meg å løfte frem, sier Wester, som har styrket kvinnerollene i stykket.

En brå slutt

I kulissene står Kjersti Elvik og rødmer kledelig mot den beige morgenkåpen. Snart skal hun ut på scenen som Fräulein Schneider, og møte sin kjære herr Schultz. Forholdet til den jødiske frukthandleren får imidlertid en brå slutt.

– Overgangen til Nazi-Tyskland var brutal. Man prøvde så lenge som mulig å lukke øynene og danse til krampen tok en, men vi vet jo hvordan det gikk. Med «Cabaret» ønsker jeg å skape en sensuell, øm og litt farlig forestilling som også kan fortelle noe viktig om mellomkrigstiden. Det er jo dessverre klare likheter med dagens Europa og framveksten av høyre radikale krefter, sier Wester, og gir klarsignal til det store ensemblet på scenen.

GØY PÅ PRØVER: Kristoffer Sagmo Aalberg og Kjersti Elvik slapper av i garderoben (øverst), mens Eirik del Barco og danserne Elise Berg-Hansen og Gina Ranheim Bjerkan henger litt backstage før de skal inn til prøven.

FOR EN SOM ØNSKET SEG EN FORFATTER- KARRIERE, VAR DETTE RETT STED TIL RETT TID

Et tiår tidligere hadde slutten på første verdenskrig skapt grobunn for en progressiv, men splittet ny republikk. Weimarrepublikken ble oppkalt etter byen hvor forfatningen ble utviklet. Det var store forhåpninger om en ny start etter krigens tragedier, samtidig som stabiliteten var skjør – det eneste som var konstant var endring.

Byen tiltrakk seg tusener av innflyttere og flyktninger. Levekostnadene var lave, og mulighetene – både lovlige og ulovlige – var mange. På mange måter fremsto den som en moderne og progressiv metropol, men her var også enorm fattigdom, skyhøy arbeidsledighet og de fattigste hadde forferdelige levevilkår. Hyperinflasjonen i 1921-23 var katastrofal.

Mange homofile, både kvinner og menn, dro til Berlin for å komme bort fra undertrykkelse

og forfølgelse – for her kunne de være seg selv. I denne kaotiske storbyen fikk de muligheten til å oppleve en frihet som ikke eksisterte der de kom fra. Isherwood var nettopp blant dem. Her kunne de utforske, eksperimentere og oppleve livet utenfor det tilkneppede samfunnet de hadde vokst opp i. Sex mellom menn var ulovlig også her i Berlin, men transseksualitet var ikke det. Det yrende livet av LHBT-barer, klubber og danselokaler sto imidlertid for en så stor omsetning, at det ble umulig for byen å forby det. Politiet hadde til og med en egen avdeling som skulle se til at disse stedene ikke ble utsatt for trusler av noe slag. Med keiserdømmets fall, forsvant også sensuren. Teatre, kabareter og filmstudioer feiret den menneskelige seksualitet i alle former, og kunstnere i alle sjangre gjorde byen om til en eksperimentell lekegrind.

KUNSTNERE I ALLE SJANGRE GJORDE BYEN OM TIL EN EKSPERIMENTELL LEKEGRIND.

Kjente kunstnere som filmregissør Fritz Lang («Metropolis» 1927), dramatiker Bertolt Brecht

og komponist Kurt Weill (bl.a. «Tolvskillingsoperaen» 1928), romanforfatter Erich Maria Remarque («Intet nytt fra vestfronten» 1929) holdt til i Berlin, og byen var hjemstedet til en rekke intellektuelle, filosofer og forskere, inkludert fysiker Albert Einstein.

Christopher Isherwood skildrer Berlin i denne helt spesielle perioden hvor «Det glade 20-tallet» får en brå slutt. De første tre årene av 30-tallet medførte store endringer med fatale konsekvenser. Isherwood var der for å dokumentere det som skjedde.

Den krakelerte regjeringen, den internasjonale økonomiske krisen og den enorme arbeidsløsheten skapte en sterk polarisering og støtte til et ytre høyre, som lovet enkle og raske løsninger. Da koalisjonsregjeringen brøt sammen nok en gang i 1930, famlet presidenten i blinde. Hitler og NSDAP etablerte seg som en maktfaktor i tysk politikk, og 30. januar 1933 ble Hitler utnevnt til rikskansler. Nazistene tok over byen, og Weimar-republikken og friheten som fulgte med, var over. Mange kunstnere flyktet, klubber ble stengt og homofile ble sendt til konsentrasjonsleirer med en rosa trekant på fangedrakten. Isherwood dro fra Berlin samme vår.

FARVEL BERLIN, FARVEL FRIHET

Historien til «Cabaret» begynner med fortellingene i «Goodbye Berlin» skrevet av den britisk-amerikanske Christopher Isherwood. Hans tre år i Berlin på tampen av Weimar-perioden, ble skjellsettende for ham.

TEKST: BRENDAN NASH

Under oppholdet i Berlin, skrev Christopher Isherwood dagbok om episoder og personer han møtte i den kontrastfylte metropolen. Disse skildringene ble utgangspunkt for flere historier som samlet utgjorde boken «Goodbye Berlin». Senere ble personene og miljøskildringene iscenesatt både som film og teater i «Cabaret».

På slutten av 1920-tallet var den tyske hovedstaden preget av eksperimentelle kunstnere og banebrytende filosofer og

vitenskapsmenn. I store bygninger, like ved Tiergarten, hadde den tyske legen og sexologen Magnus Hirschfeld åpnet Institut für Sexualwissenschaft allerede i 1919 – det første av sitt slag i verden. Han var en kjent forkjemper for homoseksuelles rettigheter og instituttet vakte internasjonal oppsikt for sin forskning på menneskelig seksualitet i bred forstand. Isherwood kom til Berlin for første gang i mai, samme år. For en som ønsket seg en forfatterkarriere, var dette rett sted til rett tid.

FRISTED: Christopher Isherwood (tv.) er her fotografert med W. H. Auden i 1939.

Over: Haller Revue Ensemble i Berlin 1926.

Foto: Magnus Skrede

HORN + HODNELAND = KRUTT

Å bryne seg på verdenslitteraturens mest plagede sinn er blitt hverdagen for Preben Hodneland. Med regissør Kjersti Horn som veiviser, begir han seg inn i et stormfullt landskap med Ibsens «Brand».

TEKST: SILJE GRIPSRUD | FOTO: MAGNUS SKREDE

– Dette er det gøyeste og beste stykket som Ibsen har skrevet, sier Kjersti Horn umiddelbart når vi ringer henne for å snakke om «Brand».

Den travle regissøren er ofte beskrevet som en av de viktigste stemmene i norsk teater. Med grensesprengende og sterke forestillinger som «Arv og miljø», «Raskolnikov» og tre oppsetninger basert på Édouard Louis romaner, har Horn vakt stor oppsikt. Nå er hun i gang med å nærlese Ibsens stykke fra 1866. Premierer er på Store Scene 25. april. Horn er fascinert over kraften i denne klassikeren. Men å kalle det gøy?

– Ja, stykket er utrolig medrivende. Ibsen åpner alle kraner og lar Brand buldre i vei i takt med naturkreftene. Det er himmelstormende og herlig, og spørsmålene som reises setter oss alle på prøve, sier hun og legger til at rollen som Brand er en glansrolle med et stort emosjonelt spenn.

– Med Preben i hovedrollen møter vi en ung idealist, samtidig som han som skuespiller har den kapasiteten som skal til for å få frem Brands indre kamp og de sterke kreftene som til slutt får dominere.

Åpenbaring

Egentlig skulle vi ha møtt de to sammen, men skuespilleren er på vei til Stjørdalen med «Sult» i bagasjen. Før premieren på «Brand» på DNS skal han turnere med Riksteatret. Bak seg har han rollen som Dostojevskis berømte økse-morder Raskolnikov, og han har også gjort dypdykk i Shakespeares komplekse karakterer.

– Det er noe helt spesielt med de store og teksttunge klassikerne. De er bare så jævlige bra. De borrar i store eksistensielle dilemmaer og ikke ett ord er tilfeldig. Hverdagslige historier på teater er helt greit, men jeg fikk en slags åpenbaring da jeg første gang leste Brand for eksempel. Det er jo en grunn til at noen stykker blir satt opp igjen i hundrevis av år – de tar gjerne opp dypt menneskelige tema og røsker i oss på en annen måte, sier Preben Hodneland.

Skummelt å forstå

Første gang vi møter Brand er han på vei over vidden. Han vender tilbake som prest til den fattige hjembygden sin på Vestlandet. Brand har en stor misjon i livet – han vil bekjempe lettsinn, griskhet, latskap – alt som

kan føre menneskeheten ut i fortapelsen. Selv er han villig til å ofre alt for den gode sak, og han tar drastiske valg som får svært dramatiske konsekvenser. Gjennom sitt flammende engasjement og urokkelige tro, får han først mange med seg, også unge Agnes som han senere gifter seg med. Men etter hvert blir saken viktigere for Brand enn medmenneskelige hensyn. Han går over lik for å få utrettet det han mener må til. – Det er litt skummelt å prøve å forstå Brand og bære frem hans voldsomme tanker. Men selv om det er ubehagelig, er det også berikende, for jeg opplever at jeg blir mer bevisst på egne verdier. At Kjersti sitter i førersetet gir meg også en trygghet. Hun setter høye krav, men er veldig utforskende og uredd og åpner alltid for at vi skuespillere blir sterkt medskapende, sier Preben Hodneland.

Storslått og intimt

Det er et stort ensemble som skal innta Store Scene. Som så ofte tidligere, arbeider Kjersti Horn med scenograf Sven Haraldsson for å skape både storslåtte bilder og en helt spesiell intimitet. Her er film et viktig verktøy.

– I denne oppsetningen ønsker vi å kombinere vidstrakte visuelle landskap og nærbilder. Et samspill mellom video og teater-scener i spennende scenografi, tror vi vil skape den nerven som trengs. Vi ønsker jo at dette skal bli en fantastisk opplevelse som kan tas inn på mange forskjellige plan, sier Horn.

BRAND

AV HENRIK IBSEN

Regi: Kjersti Horn

Med: Preben Hodneland, Remy G. Folgerø, Sverre Røssummoen, Jonatan Filip, Tormod Løvold, Emilia Roosmann, Kim Kalsås, Kjersti Elvik, Svein Harry Schöttker-Hauge, Sverre Breivik, Iben Akerlie.

Premiere på Store Scene 25. april

- ER GRETA THUNBERG EN BRAND?

Litteraturprofessor Erik Bjerck Hagen sier det er tilfeldig at Brand er prest.

TEKST: SILJE GRIPSRUD | FOTO: LINN HEIDI STOKKEDAL

Ibsen-eksperten Erik Bjerck Hagen synes selv at Brand er en relativt håpløs type, en etter hvert nesten komisk karakter som det har tippet litt over for. Men samtidig er kanskje steil kompromissløshet og hellig overbevisning nødvendig hvis man skal kunne endre verden?

- Det er tilfeldig at Brand er prest. Ibsen kunne like gjerne gjort ham til statsleder eller en beinhard aktivist som tar saken i egne hender. Det store spørsmålet dreier seg om «Alt eller intet». Hva er man villig til å ofre for å få igjennom sine verdier og skape et bedre samfunn – og hvor intolerant kan man tillate seg å være overfor meningsmotstandere? Noen har hengt seg opp i at Ibsen en gang sa at «Brand er meg selv i mine beste stunder», men Ibsen tar som vanlig ikke stilling. Samtidig er «Brand» konstruert slik at leseren og tilskueren må ta stilling til ham. Enten kjøper man hans «alt eller intet», eller så blir man skeptisk. Det er vel derfor Brand antagelig er den mest omdiskuterte skikkelsen i norsk litteratur.

- Har oppfatningen av Brand endret seg mye i løpet av de 150 årene?

- Stykket vakte stor oppsikt da det kom, og det har siden den gang blitt lest på mange ulike måter. Noen er heroiserende, noen leser det som en tragedie, der helten Brand lider av fatalt menneskelig overmot. Kristne er blitt opprørt over hvor «ukristelig» presten er med alt sitt hovmod, mens andre har fokusert på Brand som en fundamentalist. Da den legendariske litteraturhistorikeren Francis Bull holdt tale på Grini i 1945, sa han at han før 9. april 1940 hadde hatt en motvilje mot Brand, men at han under krigen innså hvor stor betydning denne karakteren kunne ha for folk i kamp og krisetider. Også Fritjof Nansen har pekt på hvor viktig Brand var for å styrke hans vilje og mot.

- Hva tenker du om samtidens forhold til Brand-karakteren?

- De siste tiårene har jo folk flest tatt avstand fra sterke ledere og kompromissløse ideologier, mens vi kanskje ser en endring nå. Det er i hvert fall en tendens til større polarisering og tilspising av

debatten. Brands brennende engasjement, mot og motstandskraft er jo i utgangspunktet flott. Greta Thunberg og Gunnar Stålsett kan man si har positive Brandtrekk. Barack Obama var en typisk anti-Brand. Altså kompromissets og pragmatismens mann.

- Og Trump?

- Selv om slagordet hans er «Make America Great Again», er jeg usikker på om Trump lever for en idé slik som Brand. Trump er nok mer opptatt av seg selv. Men også Brand har sikkert narsissistiske trekk. Likevel er det ikke tvil om at Ibsen har gitt ham mange sider som er i tråd med romantikkens idealer; det å være tro mot seg selv og leve sant, selv om det betyr å gå imot strømmen. «Det som du er, vær fullt og helt, og ikke stykkevis og delt», som Brand sier.

Foto: Odd Mehus

MENINGSFULLE MELLOMROM

- Jeg liker Jon Fosses tekster fordi de handler om vanlige folk. Han viser oss hvor stor avstand det ofte er mellom språket, og det vi tenker og gjør. Det er mye dramatik i de mellomrommene, sier Trine Wiggen.

TEKST: SILJE GRIPSRUD | FOTO: ODD MEHUS

«Namnet» ble spilt for første gang på Den Nationale Scene i 1995. Siden er stykket satt opp over hele verden og regnes som et av Jon Fosses beste, også av ham selv. Nå, 25 år etter urpremieren, er det Trine Wiggen som den gang spilte hovedrollen i stykket, som skal sette det opp. Hun har fått med seg et knippe av husets unge skuespillere og radarparet Bjørn Willberg Andersen og Sissel Ingri Tank-Nielsen som foreldre.

EVNE TIL Å GRIPE DET UBEGRIPelige I SMÅ GLIMT

En ung gravid kvinne og kjæresten flytter hjem til foreldrene hennes like før nedkomsten. Det er ikke meningen de skal bli der så lenge, bare til barnet er født og de har funnet seg et eget sted å bo.

- Det er selvfølgelig ingen ønskesituasjon å flytte hjem igjen når man er blitt voksen.

Foto: Linn Heidi Stokkedal

Å KOMME HJEM: Sissel Ingri Tank-Nielsen og Bjørn Willberg Andersen spiller mor og far. Ameli Isungset Agbota (nede t.v) er Jenta. Her sammen med Bjarne (Peiman Azizpour) og Systra (Kristi-Helene Engeberg.

Foto: Odd Melhus

I en fase av livet hvor man helst vil løsrive seg og være uavhengig, er det fryktelig sårbart når man kommer hjem til foreldrene og faller inn i gamle dysfunksjonelle mønstre. Det kan være flaut å bli sett av noen utenfra – av en kjæreste for eksempel – når man er sammen med familien. På den andre siden ønsker man heller ikke at foreldrene skal se at man har utfordringer i parforholdet eller sliter med andre ting, sier Wiggen.

Dypt menneskelig

«Namnet» er et av Fosses realistiske stykker og det er lett å forstå. Menneskene og de kompliserte relasjonene mellom dem, er veldig gjenkjennelige, synes Wiggen.

– Nesten alle familier går gjennom sårbare faser. De aller fleste ønsker seg et kjærlighetsfullt og ukomplisert forhold til familien, det er bare så vanskelig å få det til. Man blir så redd for å såre noen og man blir veldig lett såret selv. Det kan gjøre det forferdelig vanskelig å snakke sammen, sier Wiggen. I familien vi møter i «Namnet», er det lettere å snakke om været, enn om utfordringene de har seg imellom og inni seg.

– Den språklige hjelpeløsheten, eller hva man skal kalle det, kan virke så idiotisk at

det blir komisk. Men samtidig som det er absurd, er det også dypt menneskelig, synes Wiggen.

DE SOM TROR AT FOSSE ER UTILGJENGELIG VIL BLI GLAD OG OVERRASKET.

Regissøren vegrer seg for å karakterisere stykket, men er sikker på at det blir jordnært og underholdende. De som tror at Fosse er utilgjengelig vil bli overrasket og glad.

Fanger det ubegripelige

Folk som kjenner Fosse fra før, vil gjenkjenne det ordknappe, musikalske og poetiske språket i forestillingen. Dette er en viktig kvalitet som Wiggen vil løfte frem.

– Livets mysterium – hvorfor blir vi til, hvorfor dør vi, hvorfor er noen så ulykkelige at de vil dø, hvorfor forelsker vi oss i én og ikke i en annen – det er ubegripelig. Men jeg synes Fosse gjennom sin språklige musikk, har evne til å gripe det ubegripelige i små glimt, sier Wiggen.

NAMNET

AV JON FOSSE

Regi: Trine Wiggen

Med: Bjørn Willberg Andersen, Sissel Ingri Tank-Nielsen, Peiman Azizpour, Ameli Isungset Agbota, Kristi-Helene Engeberg, Kristian Berg Jåtten.

Premiere i Teaterkjelleren 31. januar

TREKLØVER: Susann Bugge Kambestad (t.h), Marianne Nielsen og Gerald Pettersen er klar for «De urolige».

EN VEV AV MINNER, URO OG LENGSEL

Hvordan husker man oppveksten sin? Hvilke øyeblikk med mor og far har brent seg fast og preget oss? Når Linn Ullmanns roman «De urolige» skal bli teater, har Annika Silkeberg gått inn i minnene som svir mest.

TEKST: SILJE GRIPSRUD | FOTO: LINN HEIDI STOKKEDAL

Da den prisbelønte romanen kom ut i 2015, fikk den strålende kritikker og toppet raskt salgslistene. «De urolige» er nå utgitt i mer enn tjue land, og romanen er nylig dramatisert for scenen. Stykket har allerede blitt en stor suksess i Stockholm, og 20. mars er det norgespremiere på DNS. Så står oppsetninger i Oslo og København for tur, men forestillingene blir nok veldig forskjellige, tror DNS' nye husregissør og dramaturg, Annika Silkeberg.

– Romanen sies å være et forsøk på å huske og forstå sin egen livshistorie. Den forteller om en datters forhold til sin mor på den ene siden, og til sin far på den andre. Gjennom den voksne datterens samtaler med sin aldrende far, spoles tiden tilbake. For meg er det skilsmissebarnets evige dilemma, hvordan det er å være fanget i en kryssild mellom savnet av far og lengselen etter mor, som er sterkest. Og hvor gjenkjennelig både kjærligheten og den eksistensielle uroen er, sier Silkeberg, som også har bearbeidet manuset.

Nærvær og fravær

Romanen forteller om et barn som alltid lengter etter sin mor, selv når hun er i samme rom. Et barn som er livredd for at moren skal dø – i en flyulykke, av blodpropp, forgiftning, kvelning, drept i krig, henrettet av en morder. Hun savner sin mor fra det øyeblikket hun går ut døren til det øyeblikket moren er tilbake.

– Ullmann beskriver en tilværelse med en mor som stadig er på lange reiser og som føler seg invadert av barnet som klenger seg til henne. En mor som har store ambisjoner som skuespiller, og som sliter med rollen som mor. Hun elsker sitt barn, men barnet føler seg forlatt. Man kjenner seg igjen i både barnets og foreldrenes perspektiv, men det er ofte helt andre forventninger til en mors nærvær enn til en fars. Opplevelsen av å kun være et forstyrrende element i foreldrenes liv er en komplisert situasjon for et barn, sier Silkeberg, som arbeider med sitt faste kunstneriske team på oppsetningen i Teaterkjelleren.

Poetisk kraft

Sammen med designerne for lyd og lys/scenografi reiste Silkeberg til stedet Hammars, på Fårö, en øy i Østersjøen. Her bodde den kjente filmskaperen Ingmar Bergman til sin død i 2007. I romanen er det også hit datteren kommer hver sommer.

– Inntrykkene derfra går igjen i det sceniske uttrykket, rommet, lyset, den nykomponerte musikken og videoprojeksjonene. Vi ønsker å ivareta både den poetiske kraften og realismen som ligger i fortellingen, sier Silkeberg.

DE UROLIGE

AV LINN ULLMANN

Regi: Annika Silkeberg

Med: Susann Bugge Kambestad, Marianne Nielsen og Gerald Pettersen.

Norgespremiere i Teaterkjelleren 20. mars.

DEN FØRSTE STORE KJÆRLIGHETEN

Romanen som ikke ble slik forfatteren hadde tenkt.

LINN ULLMANN INTERVJUET AV ALF VAN DER HAGEN

«De urolige» er en bok om minner og glemsel og veldig urolige mennesker. Jeg ville opprinnelig skrive om en jente og hennes minner om et konkret sted, Hammars på Fårö, der jeg bodde en hel måned hver sommer sammen med faren min da jeg var liten.

Og helt på slutten intervjuet du ham på den øya? Dette var noe dere hadde snakket om lenge?

Vi planla i to-tre år å skrive en bok om å bli gammel, og fablet om å dra rundt på bokturné etterpå. Men da vi endelig kom i gang med intervjuene, var det for sent. Han var blitt for gammel og glemsk. Jeg prøvde å skrive min egen roman ut fra ruinene av en bok det ikke ble noe av. Bestemte meg for å basere den på min egen hukommelse, som er ganske rik, men ikke særlig pålitelig.

Utgangspunkt var bilder av deg selv som barn, i elleve-tolvårsalderen?

Det var alltid så fælt, syntes jeg, å se på fotografiene av denne spinkle jenta som var meg. Jeg ville ta tyren ved hornene og forsøke forstå hvem hun var. I en roman. For jeg har alltid tenkt at romanen er det beste stedet man kan si noe sannferdig om livets største hemmeligheter.

Dine foreldre har vært offentlig kjente mennesker så lenge du har levd. Dermed ga du deg selv en enorm fallhøyde? Selve skrivearbeidet er jo det minst offentlige man gjør. Da må du vende deg bort fra tanken om hva andre kan si eller mene. Aller først måtte jeg fristille hovedpersonene fra at de skulle ha eksistert i offentligheten. Se hva som skjedde hvis de bare fikk eksistere i selve romanteksten.

Var det noe du ble overrasket over i løpet av arbeidet? Tok romanen andre veier enn du hadde tenkt?

Ja, hele det store tredje kapitlet, om Jentas forhold til moren, var nok litt overraskende.

Der er det er en hjerteskjærende scene hvor Jenta bor borte fra moren sin og venter på at hun skal ringe. Og får panikk når hun ikke gjør det.

Hun opplever sin aller første eksistensielle angst når moren er forsinket og ikke ringer til avtalt tid. Jenta begynner å hyle, og stopper ikke. Jeg husker så godt ... angstanfall, panikkanfall ... det er veldig langt unna Det sjunde inseglet: «Vem är du? Jag är Döden. Jag har redan länge gått vid din sida.» Haha. Og så skal de spille sjakk, liksom. Nei, la oss komme inn til beinet! Dødsangsten er mye mer overveldende og lammende enn å spille sjakk med døden. Et barn vil sprengte himmelen med vokaler, for det er bare vokalene igjen til å uttrykke angsten ...

Det er jo moren barnet lengter seg syk etter, ikke faren?

Moren er hennes første store, u håndterlige kjærlighet. Men samtidig er det møtet med den store uroen. Med en gang du begynner å elske, begynner du å tenke: «Jeg mister. Jeg mister.» Redselen. Ikke gå, ikke gå, ikke gå. Vær hos meg hele tiden. Jentas kjærlighet er jo umettelig. Når du som liten forstår at du kan bli helt alene, at du kan bli overgitt, og at døden fins, at alt kan rives bort, og at ensomheten er uendelig ... Å skrive boken var å fremkalle den jenta. Da ville jeg gå inn i det vanskeligste, som ikke var å skrive om foreldrene mine, men om den tolvåringen. Katastrofetankene. Og hennes bruk av magisk tenking, eller tvangstanker: «Så lenge jeg HYLER, kan jeg overvinne døden. Jeg må bare ikke slutte. Da ringer hun snart. Da er hun ikke død.»

Lengtet du etter faren din utover den ene måneden i året? Ikke i det hele tatt.

Stilte du noen krav til ham?

Nei. Hos ham var alt en liten verden som jeg forsto. Alt var veldig ordnet. Vi hadde et fast repertoar som vi fulgte. Det ga trygghet, nærhet og stor tilstedeværelse.

Hadde du heller ikke noe ønske om å ta et oppgjør av noe slag?

Jeg hadde ikke behov for å gjøre oppgjør med noen av foreldrene mine. Jeg ville skrive på en litt Fellini-aktig måte. Veldig kjærlighetsfullt, litt overdrevet og med en slags glede. Jeg synes ikke bøker er et sted for oppgjør. Gjerne raseri, men ikke oppgjør.

Moren i boken er jo også en kunstner, med sin egen karriere å ta vare på?

Hun er en stor kvinnelig kunstner. Og for bare å si det: Faren min hadde ikke klart å lage filmene sine uten de sterke, begavede kvinnene han jobbet med, og tilfeldigvis ofte giftet seg med og satte barn på. For å skildre seg selv, brukte han ofte kvinnelige skuespillere.

Moren, da?

Jeg ble ofte overrasket over å høre at faren i boken er mer sympatisk skildret enn moren. Det tror jeg er fordi man dømmer en mor strengere enn en far. Ingen kvinnelig kunstner kunne ofret så mye for kunsten som faren min gjorde. I dag er det også mindre toleranse for at mannlige kunstnere kan gjøre det. Dyrkingen av det mannlige kunstnergeniet har hatt sine siste hostetokter i litteraturen, og jeg tror det snart er over nå. Det tror jeg bare er bra.

Det er danske Karen-Maria Bille som har dramatisert «De urolige» for scenen.

La du selv noen føringer for arbeidet hennes? To ting, bare. At hovedpersonene ikke skulle ha navn. Det andre var at det ikke måtte bli en offerhistorie. Ikke noe oppgjørsdrama. Jeg håper publikum vil oppleve De urolige som en vill og vilter og sorgfull kjærlighetshistorie mellom tre sårbare mennesker som ikke helt vet hvordan de skal få det til.

Møt Linn Ullmann i samtale med Alf Van der Hagen på DNS 1. april. Les mer på dns.no

- FANTASTISK Å SPILLE FOR BARN!

Som Wendy og Peter Pan har de fått oppleve mange lykkelige øyeblikk i møte med publikum. Kristi-Helene Engeberg og Peiman Azizpour er rørt over responsen som den eventyrlige familieforestillingen har fått.

TEKST: OLE FRIELE JR. | FOTO: MAGNUS SKREDE OG OLE FRIELE JR.

- Vi kjenner den sitrende spenningen i salen underveis, og når vi sloss med pirater eller kysser hverandre, er det som om alle barna holder pusten, ler Kristi-Helene, som i denne oppsetningen spiller en litt annen Wendy enn den vi kjenner fra Disney-eventyret. På Store Scene hamler hun opp med både Kaptein Krok og bøllete gutter.

Familieforestillingen «Wendy & Peter» Pan var en braksuksess i høst. Over 22 000 besøkte Aldriland. Nå skal forestillingen spilles til og med 21. mars.

Når publikum går ut av salen, er det ofte skuespillerne står klar for å hilse på barna.

- Peter Pan sier til Wendy og brødrene hennes at alt som skal til for å fly, er én lykkelig tanke. Det er stort når barna kommer ut med stjerner i øynene og full av undring. At de kan få tro på at alt er mulig, at de også kan skape magi, sier Peiman.

Jeg og mine tre barn på 10, 7 og 4 satt trollbundet, fascinert og imponert over dans og bevegelser og alt! Noen herlige og positive detaljer for meg personlig også! Vi gleder oss til neste besøk på DNS!

SONJA FAGERHEIM

Dere er bare fantastisk dyktige skuespillere, kostyme, lyd, lys og scene for ikke å snakke om de alltid hyggelige vertene og betjeningen. Tusen takk!!! Teater er gøy. Kommer snart igjen!

KRISTIN JAKOBSEN

Ingen må gå glipp av dette stykket! Beste teateropplevelse på lenge! Super krokodille!

KJERSTI NYGÅRD

WENDY & PETER PAN

AV ELLA HICKSON ETTER ROMAN AV J.M. BARRIE

Regi og bearbeidelse:
Ivar Emil Tindberg

Med: Kristi-Helene Engeberg, Peiman Azizpour, Frode Bjørøy, Kristian Berg Jåtten, Andreas Roksvåg, Gerald Pettersen, Remy Gaassand Folgerø, Piero Issa, Marianne Nielsen, Hadle Reisæter, Halvard Haldorsen, Christopher Cardoso, Ameli Isungset Agbota, Svein Harry Schöttker-Hauge, Eirik del Barco Soleglad, Tormod Løvold, Thomas Brandt, Johannes Medlien.

Spilles på Store Scene til 21. mars

Sivert, 8 år

Jeg syntes det var veldig gøy. Alle var like gode, og kaptein Krok er sikkert egentlig snill men han var ikke snill med de i stykket. Det er kjekt å gå på teater for da kan man se ting som folk har laget, som mennesker gjør, og ikke bare som på kino.

Jonas, 11 år

Det var skikkelig spennende og innholdsrikt med kule scener og mye gøy fektning. Også var det passe skummelt med kaptein Krok og gjengen hans. Men de var morsomme også. Jeg vil gjerne gå på teateret igjen senere.

Anna, 13 år

Det var gøy fordi det var litt forskjellig fra filmen, også var det veldig bra scener i forhold til hva de gjorde. Wendy var veldig modig, og det syns jeg var tøft. Det er gøy å gå på teater, uten at jeg helt vet hvorfor. Det er kanskje fordi det er ekte og de står rett foran meg på scenen.

LAGER BARNE-FORESTILLINGER AV NY NORSK POESI

- Vi har utforsket de sceniske og musikalske mulighetene som finnes i poesi for barn, og undersøkt tema som liv og død, universet, tanker, drømmer og følelser. Dette er store tema som barn undrer seg over, sier musiker Annelaug Børsheim og skuespiller Vibeke Flesland Havre.

De to har i flere år skapt forestillinger for barn på hver sin kant. Da de traff hverandre for et par år siden, fant de raskt tonen og sammen har de nå fordypet seg i norsk, nyskrevet poesi for barn. Resultatet er en serie med musikalske forestillinger under navnet «Alle har en liten dør bak øret».

«Ypperlig formidling av poesi for barn» skrev kritikeren i Periskop, nettmagasinet som spesialiserer seg på kunst for barn, da serien ble vist på Cornerteatret i høst. Nå får vi se tre av forestillingene på Lille Scene fra 15.-29. februar.

Annelaug Børsheim har satt musikk til flere av diktene, og akkompagnerer sangene med fele og gitar.

Begge to synger og Vibeke spiller keyboard. Ved hjelp av enkle pappfigurer forteller de om gåsen som har så altfor mange tanker i hodet sitt, katten som liker å dra på eventyr og hunden som har en storm i hodet. Ved hjelp av skyggeteater og magisk lyssetting blir figurene levende, og barna blir med inn i et univers der ord, musikk og estetikk blir til en større helhet.

- Det er et poeng at forestillingene er lavmælte. Vi ønsker å skape et poetisk univers der barn og voksne kan finne ro, sier Annelaug Børsheim. Barn helt ned til 2-års alderen vil ha glede av forestillingene, mener hun.

*Så går de en tur,
katten og hunden,
for alle trenger litt luft i hodet,
litt vind i tankene,
litt fugler i håret,
litt granbar i pelsen,
litt gress under foten
og en venn som forstår det meste.*

GRO DAHLE

*Har du sett
at alle har
en liten dør bak øret?
Den åpner seg
hvis øret liker
ordet det får høre,
og hvis du tør,
så kan du
smette inn og se deg om*

CHRISTIAN LØCHSTØER

ALLE HAR EN LITEN DØR BAK ØRET

AV OG MED ANNLAUG BØRSHEIM OG VIBEKE FLESLAND HAVRE

Spilles på Lille Scene 15.-29. februar

BESATT AV GÅTEN OM ISDALS Kvinne

Den 50 år gamle krimgåten fra Bergen fanger fremdeles folk over hele verden. Aslak Moe ble så oppslukt av de ulike teoriene om hvem den døde kvinnen i Isdalen var, at han måtte ta grep.

TEKST: SILJE GRIPSRUD OG OLE FRIELE JR. | TEGNING: AUDUN HETLAND

– Det var NRKs nettserie og podkast som gjorde at jeg ble fullstendig hektet på saken. Mens min kone etter hvert mistet interessen fordi man aldri kom nærmere en oppklaring, så merket jeg at jeg brukte stadig mer tid på å spekulere og lese meg opp på teoriene som florerer på nettet. Det var nett-opp det at ingen hadde fasiten som gjorde det så spennende, sier Aslak Moe. Han begynte å analysere sin egen «misbruker-adferd» og kom seg etter hvert ut av avhengigheten. Nå skal han lage true-crime teater om krimgåten fra 1970.

Spennende og humoristisk

«Røyk over Isdalen» har premiere på Lille Scene 8. mai. Her får vi presentert hele sakskomplekset gjennom en småbarnsfars jakt på sannheten om den mystiske kvinnen. Samtidig blir vi konfrontert med vår tids hang til å skape underholdning også av alvorlige hendelser fra virkeligheten. – Hovedpersonen har veldig mange likheter med meg selv, så manuset er skrevet med en god dose selvironi. Å være så opptatt av en foreldet sak er jo litt sprøtt. Det er en slags eskapisme. Isdalskvinnen har vært død i 50 år og ingen savner henne sannsynligvis. Hvem er det vi prøver å redde? Hva skylder vi som samfunn denne kvinnen å være opptatt av?

Problematisk behandling

Tidligere har Aslak Moe arbeidet med forestillinger som «0+0 = 4» som gjorde dypdykk

i Torgersen-saken, Lilandsaken og Fritz Moen-saken, samt «Saman skal vi leve» basert på hendelser før og etter unggutten Arve Beheim Karlsens død. – Virkeligheten overgår fiksjonen på så mange måter, og å lage teater basert på slikt stoff er veldig spennende og kan gi nye perspektiver på viktige tema, sier Moe. Han understreker samtidig at det er utfordrende å behandle dokumentarisk materiale. Spesielt mener han det er problematisk når alvorlige hendelser belyses gjennom mediene med for sterk vekt på underholdning, klikk eller lytter- og seertall.

Opprettholde myter

– Det er kommersielle interesser knyttet til fremstillingen av Isdalskvinnen-saken. Serien fra NRK var en kjempesuksess og BBC fulgte opp. Nå planlegges det også en stor internasjonal tv-serie. Det kan rett og slett være en fordel for disse produsentene om mytene og mystikken rundt henne opprettholdes, mener Moe.

I 2017 ga juristen Dennis Aske ut en bok hvor han presenterte en omfattende gjennomgang av beviser og saksdokumenter. Han mener det er mye som tyder på at Isdalskvinnen var prostituert – muligens drept av sin hallik. – Det er jo interessant at Askes grundige analyser ikke blir behandlet av NRK eller BBC, siden analysene var kjent før de inngikk samarbeidet om megasuksessen «Death In Ice Valley», sier Moe.

FAKTA OM ISDAL-SAKEN

- **29. november 1970** fant turgåere liket av en sterkt forbrent kvinne i Isdalen. Til nå har man ikke fått svaret på hvem denne kvinnen var. Derfor har hun for ettertiden bare gått under navnet Isdalskvinnen. Hun er gravlagt i en anonym grav på Møllendal kirkegård.
- **Åstedsrapporten** slår fast at det var en kortvarig, men intens brann, og man fant spor av bensin på restene av en pelslue på jorden under liket. Rettsmedisinerne fant også ut at hun hadde inntatt en stor mengde beroligende midler. Et blåmerke på halsen kan tyde på at hun har vært utsatt for vold.
- **To koffert** som tilhørte kvinnen, ble funnet på Jernbanestasjonen i Bergen. Merkelapper var fjernet fra klesplagg og andre ting. Det ble også funnet en skriveblokk i koffertene, med bokstaver og tall som viste seg å representere reiseruter i Norge og Europa.
- **Seks dager** før hun ble funnet død, sjekket hun ut fra Hotell Hordaheimen under navnet Elisabeth Leenhout. Hun hadde operert med minst syv andre navn på sine reiser i Norge og Europa.
- **Teoriene** rundt saken er mange. På en pressekonferanse vel en måned etter likfunnet, konkluderte politiet med at dødsårsaken var selvmord. Flere hevdet imidlertid at politiet var for rask med konklusjonen. Mange mente at det var mye som tydet på at Isdalskvinnen måtte være utenlandsk spion eller internasjonal svindler.
- **En drosjesjåfør** meldte seg til BT i 1991. Han fortalte at han hadde hentet Isdalskvinnen på Hotell Hordaheimen og kjørt henne til jernbanestasjonen den dagen hun forsvant. Hun var da sammen med en mann, senere kalt Mr. X. Mannen ble aldri funnet.
- **Etterforskningen** ble gjenopptatt etter de nye opplysningene som kom i 1991, men politiet kom fortsatt ikke nærmere en løsning.
- **NRK** grep fatt i saken og begynte å lage serien «Gåten i Isdalen» i 2016. Utgangspunktet var at nye DNA-metoder kanskje skulle kunne identifisere kvinnen. En egen redaksjon har siden da jobbet med å følge spor i saken og episoder er publisert både som podkast og på nett-tv. Sist gang noe ble publisert var i juni 2019.
- **BBC World Service** fattet stor interesse og sammen med NRK laget de podkastserien «Death in Ice Valley». Serien gikk til topps på de britiske podkast-listene og var nummer tre i USA. Tilhørende Facebook-gruppe har i skrivende stund ca. 27 000 medlemmer.
- **Flere bøker** er utgitt om saken, både dokumentariske og skjønnlitterære. Saken har også blitt behandlet av kunstnere, og mange aviser og nettsteder har omtalt saken med jevne mellomrom. Nå planlegges en stor internasjonal tv-serie med utgangspunkt i saken.

RØYK OVER ISDALEN

AV ASLAK MOE

Manus og regi: Aslak Moe

Med: Jon Ketil Johnsen, Kamilla Grønli Hartvig, Herman Ljung.

Urpremiere på Lille Scene 08. mai

FIRE OM ISDALSKVINNEN

1. Hva er det som er mest fascinerende med Isdalskvinne-saken?
2. Har du en teori om hvem hun var?
3. Tror du vi vil få svar på gåten noen gang?

Gunnar Staalesen
FORFATTER

Thomas Hayes
SKUESPILLER

Finn Bjørn Tønder
FORFATTER/TIDLIGERE
KRIMJOURNALIST I BT

Marit Higrav
JOURNALIST I NRK

1. – Det er mange fascinerende spørsmål rundt Isdalskvinne-saken, og det viktigste er alt vi ikke vet. At saken har forblitt uopklart er kanskje det aller mest fascinerende ved den.
2. – Ingen begrunnet teori, nei, men alle som har studert saken grundig, har nok gjort seg sine tanker.
3. – At NRK klarte å få frem DNA-et hennes kan jo gi et lite håp om at det iallfall skal være mulig å finne ut hvem hun var. Men jeg tviler på at vi noen gang får det endelige svaret på hva som skjedde, og hvorfor. Den eller de som engang visste det, er sannsynligvis borte, de også.

1. – True Crime er spennende, spesielt når det er en historie fra Norge. Alt rundt Isdalskvinne er et mysterium og det er så mange teorier om hvem hun var og hva som kan ha skjedd med henne. NRK og BBC har gjennom sine Podcaster gjort meg og mine venner interessert i hvem denne damen var. Hva skjedde, hva gjorde hun i Bergen?
2. – Ja. Jeg har en teori. Jeg tror hun var en spion. Vi vet hun hadde ulike identiteter. I tillegg har vi parykker, og hun har jo forsøkt å tilpasse seg eller skjule seg bak noe. Jeg tror hun tok sitt eget liv, i frykt av å bli avslørt. Om hun fryktet å bli avslørt fra norsk etterretning eller fra et annet land, vet jeg ikke.
3. – Journalistene bak NRKs podcast, har jobbet med gåten i mange år. De har hatt som mål å løse gåten. Jeg tror de vil klare det, men de trenger hjelp. Jeg tror noen i Norge, men også i utlandet sitter på opplysninger. Kanskje noen må løses fra sin taushetsplikt for at vi skal få løst mysteriet?

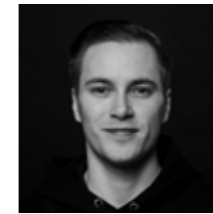
1. – Jeg var 12 år da Isdalskvinne ble funnet død og har siden alltid vært fascinert av den saken. Mest fascinerende: At saken offisielt aldri er blitt oppklart.
2. – Isdalskvinne døde som følge av et oppgjør etter noe som skjedde i Bergen under andre verdenskrig. Det fant jeg ut da jeg gravde i mysteriet som BT-journalist. Jeg kunne imidlertid ikke bevise teorien min, men har redegjort for den i romans form, i boken «Utide». Isdalskvinne kom som flyktning til Bergen før krigen, og vokste delvis opp på Møhlenpris.
3. – Jeg tror norske politimyndigheter har visst siden 1970 hvem Isdalskvinne var og hvorfor hun ble myrdet i Isdalen. Derfor er det så utrolig rart at ingen har fortalt sannheten. Nå tviler jeg på at det noen gang vil skje.

1. – Det er en sak som har alt i seg; en mystisk og eksotisk kvinne som blir funnet død under så spesielle omstendigheter inne i den litt dystre Isdalen – og som viste seg å reise Europa rundt alene med en rekke falske identiteter. Det vi vet om henne og hennes bevegelser gjør henne svært gåtefull – og det toppe seg jo ved at det fortsatt ikke har vært mulig å finne hennes egentlige identitet.
2. – Jeg har jobbet med å forsøke å finne svaret på hvem hun var i over tre år. Og som journalist forsøker jeg å være så objektiv som mulig i det arbeidet, uten å la egne personlige teorier og meninger farge jobben. Men klart, jeg er et menneske også – og nettopp fordi jeg har jobbet så intenst og lenge med saken, og kjenner alle fakta veldig godt, så har jeg noen teorier jeg heller mer mot enn andre.
3. – Det må jeg svare positivt og optimistisk JA på, siden jeg fortsatt jobber med saken. Vi har kombinert undersøkende journalistikk med moderne vitenskap og teknologi, og vet mye mer om kvinnen nå enn det som var kjent før vi startet. Blant annet hadde vi et gjennombrudd da vi fant biologisk materiale på Gades Institutt, som gjorde at vi nå har kvinnens fulle DNA-profil, og vet noenlunde hvor i Europa hun kom fra. Vi får også inn masse gode tips og ledetråder fra hele verden.

PÅ SCENEN VÅR 2020

Amelia Isungset
Agbota

Andreas Roksvåg

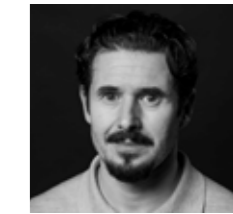
Annlaug Børshheim

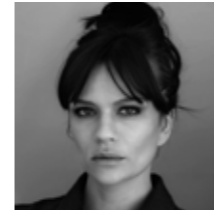
Bjørn Willberg Andersen

Christopher Cardoso

Eirik del Barco Soleglad

Emilia Roosmann

Frode Bjørøy

Gerald Pettersen

Hadle Lavold
Reisæther

Halvard Haldorsen

Herman Ljung

Ida Holten Worsøe

Iben Akerlie

Jon Ketil Johnsen

Jonatan Filip

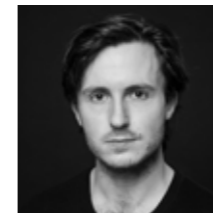
Kamilla Grønli Hartvig

Kim Kalsås

Kjersti Elvik

Knut Erik Engemoen

Kristi-Helene Engeberg

Kristian Berg Jåtten

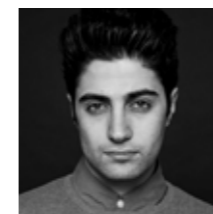
Kristoffer Sagmo
Aalberg

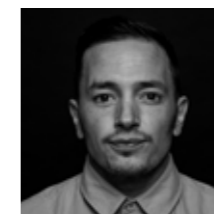
Kurt Mega Herdlevær

Marianne Nielsen

Peiman Azizpour

Pierro Issa

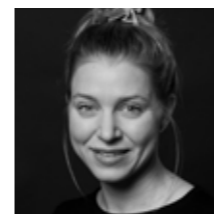
Preben Hodneland

Reny Gaassand Folgerø

Sissel Ingrid
Tank-Nielsen

Susann Bugge
Kambestad

Svein Harry
Schöttker-Hauge

Sverre Breivik

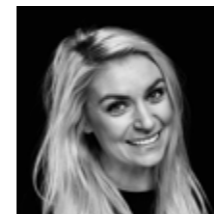
Sverre Røssummoen

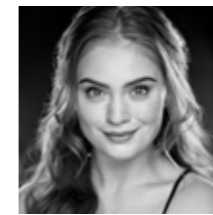
Tormod Løvold

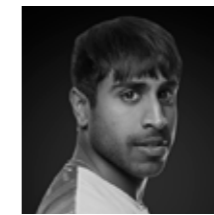
Vibeke Flesland Havre

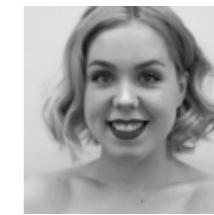
Elise Berg-Hansen

Gina Ranheim Bjerkan

Kenny Svensson

Nora Ullert

Sofia Södergård

Vilde Opeide

Opplev suksessmusikalen i en spektakulær utendørsversjon! Sett av over 30.000 på Den Nationale Scene

HERBORG KRÅKEVIK **KRISTIN** HANS MARIUS HOFF MITTET
LAVRANDATTER

MUSIKAL AV SVEIN STURLA HUNGNES og JULIAN BERNTZEN
BASERT PÅ SIGRID UNDSETS ROMANTRILOGI

13. - 15. august 2020

Bergenus Festning
PLENEN

” Med Herborg Kråkevik og Hans Marius Hoff Mittet i de ledende rollene formidles sanselighet, sinne og sødme med musikalsk sprengkraft og poetisk omhet som går rett inn i sjelen. -VG

KJØP BILLETTER VIA BERGENLIVE.NO & TICKETMASTER.NO

BERGENLIVE.NO DEN NATIONALE SCENE SONGBIRD AGENCY

 DEN NATIONALE SCENE

ÅRSKORT 2020

Et helt år med teatermagi for kun kr 2 300!

Velkommen på teateret!

Årskortet kan brukes på alle DNS sine oppsetninger. Se samme forestilling inntil fire ganger. Ta med venner og familie til 20% rabatt. Fullstendige vilkår finnes på dns.no

KONTAKT DNS

dns.no // Tlf. 55 60 70 80 // E-post: dns@dns.no

OBOS-
medlemmer
opplever mer
for mindre

Fordeler hele livet

Som OBOS-medlem stiller du foran i køen den dagen du skal kjøpe egen bolig. Du får også en rekke fordeler alle de årene du ikke benytter deg av forkjøpsretten.

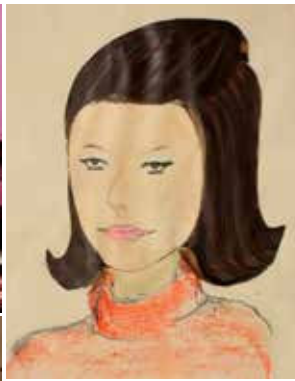
- Inntill 50 % rabatt på bolig- og kulturtilbud
- Svært gode betingelser på lån, spring og forsikring
- Forkjøpsrett til ca. 90 000 nye og brukte OBOS-boliger

Les mer på obos.no/medlem

 OBOS

CABARET

av Masteroff,
Kander og Ebb

RØYK OVER ISDALEN

av Aslak Moe

NAMNET

av Jon Fosse

DE UROLIGE

av Linn Ullmann

WENDY & PETER PAN

av Ella Hickson etter roman av J.M Barries

BRAND

av Henrik Ibsen

ALLE HAR EN LITEN DØR BAK ØRET

av Flesland Havre og Børsheim